

РЕШЕНИЕ

№ 23320

гр. София, 13.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 18.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7222** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

След постановяване на Определение № 2409/06.03.2024 г. по адм.д. № 7222/2023 г. на АССГ и Определение № 5702/10.05.2024 г. по адм. д. № 4435/2024 г. на ВАС производството е по жалба от М. И. П.- А. срещу Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. на Комисията за защита от дискриминация в ЧАСТТА МУ по т. 3 и т. 4. Иска се отмяна на решението в посочените части като незаконосъобразно и връщане на преписката на комисията със задължителни указания по прилагането на закона.

В ОСЗ жалбоподателката не се явява и не изпраща представител.

Ответникът- Комисията за защита от дискриминация, и заинтересованите страни- министърът на вътрешните работи на Република България и министърът на финансите на Република България, не представят писмени отговори по жалбата.

В ОСЗ ответникът - Комисията за защита от дискриминация ,се представлява от юрк. Б., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски.

В ОСЗ заинтересованата страна- министърът на вътрешните работи на Република България, се представлява от юрк. Т., която счита жалбата за неоснователна. Претендира разноски.

В ОСЗ заинтересованата страна- министърът на финансите на Република България, не изпраща представител.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения административен акт.

Административен съд София град, 24 състав, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК във вр. с чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт в оспорените части, намира следното от фактическа и правна страна:

С Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. КЗД, на основание чл. 65 и чл. 66 ЗЗДискр.:

1. установява, че по отношение на Т. Г. Б. не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. и нарушение на чл. 37 ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние“ от страна на ОД на МВР – Х. и директора на ОД на МВР – Х. във връзка с желанието му да заплати държавни такси за издаването и подмяната на свидетелство за управление на моторно превозно средство и документ за самоличност с държавни таксови марки;
2. установява, че от страна на министъра на вътрешните работи на Република България по отношение на Т. Г. Б. от [населено място], като платец на държавни такси с държавни таксови марки за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство и документ за самоличност, не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние“ и нарушение на чл. 37 ЗЗДискр. и не е ограничено правото му на избор относно начина на заплащане на държавни такси;
3. установява, че от страна на министъра на вътрешните работи на Република България във връзка с издаването на документ за самоличност по отношение на М. А. не е осъществена дискриминация по смисъла на чл. 37 ЗЗДискр. и чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние“ и не е ограничено правото ѝ на избор относно начина на заплащане на държавни такси;
4. установява, че от страна на министъра на финансите на Република България и министъра на вътрешните работи на Република България при заплащане на административна такса за издаване и подмяна на български лични документи, не се ограничава правото на избор на гражданите относно начина на заплащане на таксите и не се създава административна практика, водеща до неравно третиране по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр на лицата по признак „имуществено състояние“;
5. оставя без уважение жалба с вх. № 44-00-1051/04.04.2011 г., подадена от Т. Г. Б. и допълнение към жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. и вх. № 44-00-1717/13.05.2011 г., подадена от М. П. – А. и сигнал с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. от М. Й. П..

Решението се оспорва само в частта му по т. 3 и т. 4, в останалата му част е влязло в сила, поради което съдът ще установява факти, касаещи единствено обжалваната част на акта.

В жалба вх. № 44-00-1051/04.04.2011 г. /л.1456/ на КЗД Т. Г. Б. излага твърдения, че е дискриминиран по икономически признак от директора на ОДМВР Х., тъй като не са приети държавни таксови марки за заплащане на дължимата такса за издаване на СУМПС.

С жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. /л. 1473 / е подаден от сигнал за осъществена дискриминация по икономически признак спрямо Т. Г. Б. от директора

на ОДМВР Х. от 41 физически лица, сред които и М. И. П.- А. /т.15/. Счита се, че Т. Г. Б. е третиран неравноправно. Жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. има аналогично съдържание с жалба вх. № 44-00-1051/04.04.2011 г. С жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г. допълнително се иска и становище относно обявяването като дискриминационна наложената от всички държавни органи и бюджетни предприятия в Република България практика държавните данъци, осигуровки и такси да се заплащат единствено по банков път, в това число чрез банков превод, вноска на каса на банка или посредством ПОС терминално устройство от картова сметка на платеца по банкова сметка на държавното учреждение.

На 16.05.2011 г. с вх. № 44-00-1717 /л. 1514/ от М. И. П.- А. е подадена жалба-допълнение, с която се поддържа подадената жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г., а именно че Т. Б. е дискриминиран по икономически признак от директора на ОДМВР Х., тъй като не са приети държавни таксови марки за заплащане на дължимата такса за издаване на СУМПС. Моли се да бъде обявена като дискриминационна наложената от всички държавни органи и бюджетни предприятия в Република България практика държавните данъци, осигуровки и такси да се заплащат единствено по банков път, в това число чрез банков превод, вноска на каса на банка или посредством ПОС терминално устройство от картова сметка на платеца по банкова сметка на държавното учреждение.

Със заявление вх. № 44-00-2275/15.06.2011 г. / том III по преписка № 87/2011 г. на КЗД, л. 341/ М. И. П.- А. посочва, че наложената практика на МВР заплащането на държавни такси за издаване на документи за самоличност да става единствено по банков път противоречи на чл. 2 ЗДТ и засяга нейните права, както и правата и законните интереси на неограничен кръг правни субекти. Твърди, че е нарушено правото ѝ на избор за начина, по който да заплаща държавните такси за предоставените услуги- включително и с държавни таксови марки или в брой на каса на учреждението. Счита, че е третирана неравноправно като платец на държавни такси. Моли да се задължи МВР и всички останали държавни органи и бюджетни предприятия да създадат организация, която да приема всички способи за заплащане на дължимите държавни такси, включително в брой на каса и с държавни таксови марки.

С Решение № 66/09.03.2012 г. по преписка № 87/2011 г. КЗД /том III, л. 486/ е оставена без разглеждане жалба вх. № 44-00-1051/04.04.2011 г. от Т. Г. Б. и е прекратено образуваното производство.

Решение № 66/09.03.2012 г. е отменено с Решение № 653/09.02.20215 г. по адм. д. № 10820/2012 г. на АССГ /том IV, л. 640/ и делото е върнато като преписка за продължаване на производствените действия съобразно указанията на съда.

Административното производство е възобновено и в изпълнение на Разпореждане изх. № 44-00-620/18.02.2016 г. на КЗД /том IV, л. 675/ със заявление вх. № 44-00-715/24.02.2016 г. /том IV, л. 696/ М. И. П.- А. е посочила, че поддържа жалба с вх. № 44-00-1717/16.05.2011 г. и е изявила желание да встъпи в производството пред КЗД в качеството на подател на сигнал. Твърди и че към настоящия момент органите и длъжностните лица от системата на МВР продължават да извършват процесните дискриминационни действия спрямо нея и спрямо всички останали български граждани. Счита, че заплащането на дължимата от нея и от всеки български гражданин държавна такса в полза на бюджета не би следвало да бъде обвързано с други съпътстващи разходи, такси и комисионни извън законово

регламентираните по размер държавни такси в Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси.

С Решение № 278/25.07.2017 г. по преписка № 87/2011 г. /том V, л. 869/ КЗД е установила, че: спрямо Т. Г. Б. при издаването и подмяната на СУМПС не е осъществена дискриминация по признак „имуществено състояние“ от страна на ОД на МВР-Х.; при заплащане на адм.такса за издаване и подмяна на СУМПС не се ограничава правото на избор на гражданите относно начина на заплащане на таксите и не създава адм. практика, водеща до неравно третиране на лицата по признак „имуществено състояние“; оставени са без уважение подадени по преписката сигнали от 11 физически лица, вкл. сигнал вх. № 44-00-715/24.02.2016 г. от М. И. П.- А..

С Решение № 623/04.02.2019 г. по адм. дело № 10450/2017 г. на АССГ / том V, л. 936/ е отменено Решение № 278/25.07.2017 г. на КЗД и преписката е върната на КЗД за произнасяне по жалба вх. № 44-00-1051/04.04.11г. от Т. Г. Б. срещу директора на ОДМВР Х. и по жалба вх. № 44-01-63/20.04.11 г. от 41 физически лица, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

Административното производство отново е възобновено и в изпълнение на указанията на съда с писмо изх. № 44-00-2412/23.07.2019 г. на КЗД до М. И. П.- А. / том V, л. 967/ ѝ е дадена възможност да изрази становище дали желае да продължи производството пред Комисията в качеството на жалбоподател, с оглед настъпилите промени в режима на плащане на такси при издаване на лични документи, като ясно и конкретно да уточни надлежните страни, срещу които подава жалба.

Със заявление с вх. № 44-00-2592/09.08.2019 г. /том V, л. 1019/ М. И. П.- А. за пръв път заявява, че спрямо нея е извършвана дискриминация по икономически признак от директора на дирекция „Български документи за самоличност“ при МВР, директора на дирекция „Планиране и управление на бюджета“ при МВР и министъра на вътрешните работи, тъй като не може да заплати дължимата държава такса за издаване на документи за самоличност в брой на каса на МВР в [населено място]. Единствената разкрита каса за плащане в брой за плащане дължимата държавна такса за издаване на документи за самоличност се намира в [населено място]. Тъй като нейният постоянен адрес е в [населено място], е поставена в по-неблагоприятно икономическо положение спрямо жителите на [населено място], понеже е принудена да заплаща държавните такси единствено по банков път с включени допълнителни банкови такси и комисионни. Поддържа и оплакването за осъществена дискриминация спрямо Т. Г. Б..

В хода на административното производство становища са изразили ОДМВР Х. /том V, л. 1080; том VI, л. 1160 /, министърът на финансите /том V, л. 1087/, министърът на вътрешните работи / том V, л. 1091/. От КЗД е изготвен доклад-заключение / том VI, л. 1146/.

Проведено е ОЗ пред Комисията на 29.03.2022 г., за което е воден протокол /том VI, л. 1192/. М. И. П.- А. е направила изявление, че през 2012 г. се е снабдила с лична карта от Паспортна служба [населено място] и е била задължена да плати по банков път /том VI, л. 1198/.

По доклада е изразено становище от М. И. П.- А. с вх. № 44-00-1290/01.04.2022 г. /том VI, л. 1212/. Счита, че има качеството жалбоподател по жалби с вх. № 44-00-1051/04.04.2011 г. (ведно с Т. Б.) и с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г., подадена от 41 физически лица, включително и от нея. Прави оплакване за дискриминация от

страна на МВР по икономически признак, осъществявана посредством неоснователно бездействие от директора на дирекция „Български документи за самоличност“ /ДБДС/ при МВР и директора на дирекция „Планиране и управление на бюджета“ /ДПУБ/ при МВР.

В молба от министъра на вътрешните работи, подадена от юрк. Т. /том VI, л. 1228/, е посочено, че държавните такси за извършените от структурите на МВР административни услуги могат да бъдат платени чрез ПОС терминално устройство в сградите на структурите на МВР, чрез портала за електронни услуги на МВР, чрез системите за разплащане чрез интернет, по банков път, с пощенски запис или чрез друга финансова институция и по изрично искане от страна на гражданите за плащане в брой- на касата на СДВР (за районните управления на територията на [населено място]), на касата ДПУБ (за ДБДС) и на касата на съответната областна дирекция в страната.

По преписката е изготвен допълнителен доклад- заключение / том VI, л. 1255/. Изразени са становища от ОДМВР Х. / VI, л. 1270/ и от министъра на вътрешните работи /VI, л. 1280/.

С Решение № 531/15.11.2022 г. по пр. №87/2011 г. на КЗД /том VI, л. 1296/ са конституирани като ответни страни в производството директорът на дирекция „Български документи за самоличност“ при МВР и директорът на дирекция „Планиране и управление на бюджета“ при МВР. На новоконституираните ответници е дадена възможност да изразят становище по заявление вх. № 44-00-1290/01.04.2022 г. от М. И. П.- А.. / том VI, л. 1313, 1315/.

Изразено е становище от директора на дирекция „Български документи за самоличност“ при МВР / том VI, л. 1333/ с молба да се прекрати производството по отношение на него, тъй като на основание чл. 11, ал. 1, т. 1 от Правилника за устройството и дейността на МВР ДБДС е дирекция от специализираната администрация на МВР, а по силата на чл. 83, т. 10 от Правилника ДБДС осъществява единствено методическо ръководство, помощ и контрол за дейностите по т. 1- 8 от същата разпоредба. Представено е писмо от директора на дирекция „Планиране и управление на бюджета“ при МВР / том VI, л. 1343/, в което са посочени възможните начини за заплащане на такси за извършваните от МВР услуги- а именно както безкасово, така и в брой.

От Комисията е проведено заседание на 01.12.2022 г., за което е съставен протокол /том VI, л. 1353/.

От М. И. П.- А. е постъпила писмена защита с вх. № 44-00-4229/16.12.2022 г. /том VI, л. 1386/.

За да постанови оспореното в посочените части решение, КЗД е приела, че таксите за издаване на документи за самоличност са уредени в Правилника за издаване на български лични документи /ПИБЛД/, а таксите за издаване на СУМПС са уредени в Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата за МВР по ЗДТ. Тъй като МВР има самостоятелен бюджет, следва приходите от такси да постъпват в него. Таксите могат да бъдат заплатени чрез ПОС- терминално устройство в сградите на структурите на МВР, чрез банков превод, чрез пощенски запис, чрез интернет системите за разплащане по съответните сметки в МВР, чрез системите ePay.bg и eVG.bg, в брой на касата СДВР, на касата ДПУБ и на касата на съответната областна дирекция в страната. Въведените безкасови плащания целят да стимулират безналичните плащания, да намалят разходите, свързани с плащанията в брой,

оптимизиране на дейността на администрацията и намаляване на административната тежест върху гражданите. Поради това не се ограничава избора на гражданите относно начина на плащане на таксите и не е налице дискриминация. По отношение оплакванията, направени с молба от 09.08.2019 г. от М. И. П.- А., Комисията счита, че за се излагат нови факти за неравно третиране, различни от първоначално посочените през 2011 г., поради което не се дължи произнасяне.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи: Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с правен интерес в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия - чл. 47, т. 1 и чл. 64, ал. 1 ЗЗДискр. Процесното решение е издадено в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в решението факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 АПК, който да обуславя отмяна на акта. При осъществяване на своите правомощия комисията е съблюдала задълженията си по чл. 56 ЗЗДискр. На страните е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали и да вземат становище. Докладчикът е изготвил заключение, като е представил преписката на председателя на състава, който е насрочил заседание. Страните са редовно уведомени за проведените заседания, на които са взели участие. Заседанията са били открити съобразно изискването на чл. 61 ЗЗДискр.

Не са налице нарушения на административнопроизводствените правила. Твърденията, че в административното производство не са конституирани всички лица, подали жалба с вх. № 44-00-63/20.04.2011 г., са неотносими за настоящия спор. За жалбоподателката съществува правен интерес да оспорва провеждането на процедурата пред КЗД единствено спрямо нея, но не и по отношение на други лица. М. И. П.- А. е участвала в административното производство, дадена ѝ е възможност да прави уточнения и да изразява становища при всички разглеждания на преписката пред Комисията, поради което правото ѝ на защита не е ограничено. Фактическата обстановка е правилно изяснена от административния орган. Събрани са всички необходими и относими към случая доказателства.

Относно приложението на материалния закон, съдът намира следното:

Правото да се иска установяване на дискриминация е лично (с оглед личността). Правен интерес за това е налице, когато се твърди нарушаване или застрашаване на собствени субективни права, свободи или законни интереси от административен акт. За М. И. П.- А. съществува правен интерес да иска установяване на извършена дискриминация единствено спрямо нея. Изложените в жалбата подробни твърдения за осъществена дискриминация спрямо Т. Г. Б. и всички

останали български граждани са неотнормирани за настоящото производство.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. въвежда забрана за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Според чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

В конкретния случай жалбоподателката счита, че министърът на вътрешните работи и министърът на финансите са осъществили спрямо нея пряка дискриминация по защитен признак „имуществено състояние“, тъй като в процедура по издаване на български документи за самоличност не е предоставена възможност за заплащането на дължимата такса в брой или с държавни таксови марки.

Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗДТ (ДВ, бр. 62 от 2002 г.), държавните такси са прости и пропорционални. Те се заплащат с държавна таксова марка или в брой. Министърът на финансите определя как се унищожават таксовите марки и в кои случаи таксите се събират в брой.

Според актуалната редакция на чл. 2, ал. 1 ЗДТ (изм. и доп. - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.), държавните такси са прости и пропорционални. Те се заплащат в брой или безкасово по съответната сметка. Държавните такси могат да се плащат чрез държавни таксови марки само ако това е изрично предвидено в нормативен акт.

Според § 10 ПЗР ЗБЛД за издаване на български лични документи и за предоставяне на данни от информационните фондове се събират такси по ред и в размер, определени с акт на Министерския съвет.

Според § 28, ал. 1 ПЗР ЗБЛД събираните такси от издаването на документи за самоличност, документи за пребиваване в Република България и за управление на моторно превозно средство постъпват по отделна сметка за чужди средства на Министерството на вътрешните работи.

С Постановление № 53 на МС от 26.02.1998 г. е одобрена Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси /Тарифа № 4/. Според

§ 3, ал. 1 от Тарифа № 4 Събираните такси по раздели VII (Такси за български граждани по Закона за българските лични документи) и VIII постъпват по отделна набирателна сметка на Министерството на вътрешните работи.

М. И. П.- А. не излага твърдения за случай, в който на нея е отказано заплащане на такса за документи за самоличност с държавни таксови марки. Освен това с оглед цитираното законодателно изменение на чл. 2, ал. 1 ЗДТ държавните такси могат да се плащат чрез държавни таксови марки само ако това е изрично предвидено в нормативен акт. ЗБЛД, ППЗБЛД и Тарифа № 4 не предвиждат такава възможност.

Видно от разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗДТ, законодателят ясно е поставил двата начина на заплащане на държавни такси - в брой и безкасово по съответната сметка, в условията на алтернативност, при пълна адекватност на постигнатия резултат. У. съюз "или" не оставя място за друго тълкуване - съгласно Български тълковен речник, С., Наука и изкуство, 2008, стр. 322, "или" означава изреждане на възможности, **всяка от които изключва другите**. По арг. от § 28, ал. 1 ПЗР ЗБЛД МВР е изрично овластено да определя самостоятелно реда и размера на заплащане на държавните такси. Законодателят е предвидил и че приходите от такси за издаване на документи за самоличност постъпват по отделна сметка на МВР. Установено е в хода на производството пред Комисията, че дължимите такси за издаване на документи за самоличност могат да бъдат платени чрез ПОС- терминално устройство в сградите на структурите на МВР, чрез банков превод, чрез пощенски запис, чрез интернет системите за разплащане по съответните сметки в МВР, чрез системите ePay.bg и eBG.bg, в брой на касата СДВР, на касата ДПУБ и на касата на съответната областна дирекция в страната. Независимо че чл. 2, ал. 1 ЗДТ предвижда алтернативни възможности за заплащане на таксите, МВР кумулативно предоставя и двата начина на заплащането им. Твърденията за осъществена пряка дискриминация по защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. са неоснователни. Неоснователно и жалбоподателката счита, че заплащането на таксите за документи за самоличност по банков път причинява вреди в размер на съпътстващите превода такси и комисионни. В хода на производството не са представени никакви доказателства, че при заплащане на такса за документ за самоличност с банкова карта/ по банков път А. е била натоварена с допълнителни банкови такси. Освен това изрично в чл. 4, ал. 6 от Закона за ограничаване на плащанията в брой /ЗОПБ/, за картовите плащания към бюджетни организации по ал. 1 – 4, (сред които и МВР), физическите и юридическите лица не заплащат банкови комисиони и

такси.

Необходимо е да се посочи, че в ОЗ пред Комисията на 29.03.2022 г., М. И. П.- А. е направила изявление, че през 2012 г. се е снабдила с лична карта от Паспортна служба [населено място] като е била задължена да плати по банков път. От това следва, че към 20.04.2011 г., когато е жалбоподателката е сезирала Комисията, това събитие дори не е било настъпило. Със заявление с вх. № 44-00-2592/09.08.2019 г. М. И. П.- А. излага твърдения за осъществена спрямо нея дискриминация по икономически признак от директора на дирекция „Български документи за самоличност“ при МВР, директора на дирекция „Планиране и управление на бюджета“ при МВР и министъра на вътрешните работи, тъй като не може да заплати дължимата държава такса за издаване на документи за самоличност в брой на каса на МВР в [населено място], като в ОЗ пред КЗД от 29.03.2022 г. става ясно от самата А., че това събитие е било през 2012 г. Посочването на събитие от 2012 г. през 2019 г. и през 2022 г. представлява несъобразяване с погасителната давност по чл. 52, ал. 1 ЗЗДискр, според която не се образува производство, а образуването се прекратява, ако са изтекли три години от извършване на нарушението. Тези твърдения представляват и недопустима промяна на предмета на производството.

По отношение на ДБДС и ДПУБ съдът намира за нужно да уточни следното:

ДБДС е част от специализираната администрация на МВР – чл. 11, ал.1, т. 1 от Правилника на за устройството и дейността на МВР. ДПУБ е част от общата администрация на МВР –чл. 11, ал. 2, т. 4 от Правилника на за устройството и дейността на МВР. Съгласно чл. 37а, ал. 1 ЗМВР, специализираната администрация подпомага осъществяването на правомощията на министъра на вътрешните работи, свързани с неговата компетентност извън правомощията по глава пета. Съгласно чл. 37а, ал. 2 ЗМВР, общата администрация подпомага осъществяването на правомощията на министъра на вътрешните работи като ръководител на министерството, създава условия за осъществяване на дейността на специализираната администрация и останалите основни структури и извършва техническите дейности по административното обслужване. Директорите на ДБДС и ДПУБ не осъществяват самостоятелно и непосредствено ръководство на поверения им ресор, не представляват юридическото лице и не са разпоредители с бюджет. Те подпомагат и са подчинени на министъра на вътрешните работи и с оглед неговото конституиране като страна по делото, не е необходимо самостоятелното им участие в съдебното производство.

Съдът счита и че обжалваното решение на КЗД съответства на целта на закона. Непрекъснато разширяване на безкасовите плащания-възможностите за плащане с телефон, криптовалутите, предстоящото въвеждане на дигитално евро, са израз на тенденцията, че икономиките преминават основно към безналични плащания. Д. плащания представляват сигурен, лесен и удобен начин за разплащане, в съответствие със ЗОПБ, а не са израз на дискриминация.

При този изход на спора на ответника КЗЛД и на заинтересованата страна министър на вътрешните работи следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от по 100 лева, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, II отделение, 24 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от М. И. П.- А. срещу Решение № 198 от 17.05.2023 г. по преписка № 87 по описа за 2011 г. на Комисията за защита от дискриминация в ЧАСТТА МУ по т. 3 и т. 4.

ОСЪЖДА М. И. П.- А. да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА М. И. П.- А. да заплати на Министерството на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: